

	2019/2020.	
	1. forduló (2. félév)	Anne Frank naplója (szövegrészlet)
név, osztályiskola	összesen: 20 p.

1944. január 7, péntek

Drága Kitty!

Ó, milyen buta vagyok!

Hogy eddig nem meséltem el imádóim történetét. Mikor még egészen kicsi voltam és óvodába jártam, Karel Samson tetszett nekem. Apja már nem élt s ő anyjával együtt a nagynénjénél lakott. Unokafivére, Robby, szép, karcsú, fekete fiú, mindenkinek jobban tetszett, mint a kis, kövér, mulatságos külsejű Karel. De én nem adtam a szépségre, s évekig nagyon szerettem Karelt. Egy ideig gyakran találkoztunk, azonban szerelmem nem talált viszonzásra. Aztán Peter került az utamba, és igazi gyermekszerelem fejlődött ki közöttünk. Ő is nagyon szeretett engem, s egy nyáron át elválaszthatatlanok voltunk. Gondolatban még magam előtt látom, ahogy kéz a kézben az utcán sétálgatunk. Peteren fehér vászonöltöny, rajtam kartonruhácska. Aztán eljött a nagy szünidő, s Peter a középiskola első osztályába került, én pedig a hatodik elemi végeztem. Megvártuk egymást az iskola előtt. Peter gyönyörű fiú volt. Magas, karcsú, az arca komoly, nyugodt és értelmes. A haja sötét, a szeme a legszebb barna, az arca pirospozsgás, orra egyenes. Különösen a nevetését szerettem nagyon, mert akkor csibésznek és huncutnak látszott. A következő vakációt vidéken töltöttem. Mire hazaérkeztem, Peter elköltözött s együtt lakott egy nála sokkal idősebb fiúval. Ez valószínűleg felvilágosította, hogy én csak egy kis csitri vagyok, mire Peter faképnél hagyott. Továbbra is szerelmes voltam bele, nem akartam elhinni a történeteket, ragaszkodtam hozzá. De elkövetkezett a nap, amikor megértettem: ha tovább is szaladok utána, majd azt hiszik rólam, hogy fiúbolond vagyok. Múltak az évek. Peter magával egykorú lányokkal barátkozott s még csak nem is köszönt nekem, de én mégsem tudtam őt elfelejteni. Amikor a zsidó líceumba jártam, az osztályban sok fiú szeretett belém. Ez tetszett nekem, legyezte a hiúságomat, de közelebből nem érintett. Aztán Harry bolondult utánam, de mint már említettem, nem voltam belé szerelmes. A közmondás szerint: „Az idő minden sebet begyógyít.” Velem is ez történt. Azzal áltattam magam, hogy elfelejtettem Petert, hiszen nem is esetem. Emléke mégis oly mélyen élt bennem, hogy egyszer megvallottam magamnak: féltékeny vagyok a többi lányra s csak ezért erősködöm, hogy nem tetszik nekem. Ma reggel aztán rájöttem, hogy mi sem változott, ellenkezőleg, minél idősebb és érettebb vagyok, annál jobban szeretem. Most már azt is megértem, hogy Peter annak idején gyerekesnek tartott, és mégis egyre jobban fáj, hogy elfelejtett. Élénken magam előtt látom az arcát s tudom, hogy senki mást nem tudnék így szeretni. Egészen belezavarodtam ebbe az álomba. Ma reggel, amikor apa megcsókolt, szerettem volna felkiáltani: „Bárcsak Te volnál Peter.” Egyre csak

rágondolok s egész nap hajtogatom: „Peterke, drága, aranyos Peterke...” De hát mindezeket nem tudok változtatni. Ezt is ki kell bírnom. Kérem az Istent, hogy ha innen kikerülök, vezérelje őt vissza hozzám. Peter akkor majd mindent leolvas az arcomról s így szól: „Tudod, Anne, ha sejtettem volna, már régen eljöttem volna hozzád!”

Nézegetem az arcomat a tükörben. Úgy látom, alaposan megváltozott. A szemem ragyogóbb és kifejezőbb, az arcom rózsás - és ami már hetek óta nem fordult elő - a szám vonala sokkal lágyabb. Mintha boldog volnék. De van azért az arcomon valami bánatos vonás is, s a mosoly elhal az ajkamon. Mégsem vagyok boldog; Peter bizonyosan nem gondol rám, s mégis úgy érzem, újra meg újra rám szegezné szép tekintetét, combomhoz szorítaná hűvös arcát... Ó, Peterkém, édes Peterkém, hogy is felejtethnélek el, amikor hozzád képest mindenki más csak szegényes utánzat! Szeretlek, olyan nagy szerelemmel szeretlek, hogy a szerelem csírája szívemben virágba szökkent s egész pompájában kibontakozik. Ha egy héttel, de csak egy nappal ezelőtt is, megkérdezték volna tőlem: „Ismerőseid közül kihez szeretnél férjhez menni?” azt feleltem volna: „Nem tudom.” Most azonban kikiáltanám: „Peterhez, mert szeretem áldozatos szerelemmel, tiszta szívből, egész lelkemből!” De azt kikötném, hogy csak az arcom érintheti meg. Amikor egyszer szexualitásról beszélgettünk, megjegyezte, hogy én még nem tudhatom, mit jelent a vágyakozás. Pedig én ezt mindig tudtam, de csak most értem meg teljesen. Senki sem oly drága nekem, mint Peter!

Anne-d

/A szövegrészlet Bernáth István fordítása/